

Bir Ölü'nün Günlüğü 1

– Ömer Faruk · 12 Nisan 2021

Çok dik olmayan bir rampa aracın hızını azaltınca, yirmi üç yıldır onu oraya buraya taşıyan Suziki Vitara'sının gazına yüklendi; ilk aldığı zamanki gibi ileri atılacak sandıysa da beklediği olmadı. Cip, önce homurdandı, sonra boğuk boğuk sesler çıkardı “Fazla zorlama beni, yoksa stop ederim ha!” der gibiydi. Gerçi bugüne kadar hiç böyle bir hata yapmamıştı ama gene de belli olmazdı. Dile kolay kilometre saati üçyüz altı bin sekiz yüz on yediyi gösteriyordu. “Ben artık gitmiyorum, bak başının çaresine” dese bile haklıydı. Direksiyonu sol eliyle tutarken, sağ eliyle de aracın orasını burasını okşadı. “Tamam, anladım. Kusura bakma, bir daha olmayacak, seni asla zorlamayacağım.” dedi ve gaza yavaş yavaş dokunmaya başladı.

Yol küçük bir kasabanın içine gidiyordu. Şirin bir yere benzeyen bu kasabada geceyi geçirebilirdi. Bir otel, bilemedin en azından bir pansiyon bulabilirse tabii. Şansını deneyecekti. Yol daracıktı. Karşıdan gelen bir kamyon yanından geçerken iyice kenara kaçmak zorunda kaldı. Neyse ki araç trafiği oldukça azdı. Bir yandan etrafı seyrederken diğer yandan yola dikkat etmeye çalışıyordu. En ufak bir hata şarampole yuvarlanmasına yol açabilirdi.

Sol tarafında bahçesinde çokça ağaç ve bayrak direği olan resmi bir bina (belki de bir okul), onun az ilerisinde yıkıldı yıkılacak metruk bir ev (boş olmalı) çünkü böyle bir binada oturmaya kimse cesaret edemezdi. Sağ taraftaki evler diğerinden biraz daha iyi, hepsi küçük bir bahçe içinde. Yolda ve bahçelerde oynayan çocuklar var. Gördüğü yetişkin insanların tamamı erkek, bayan hiç yok. Demek ki burası, kasabanın dışında adeta kaderine terk edilmiş yoksul insanların yaşadığı bir mahalle.

Birkaç katlı ve bakımlı binalar görününce, kasabanın merkezine geldiğini ya da en azından yaklaştığını anladı. Marketler, kiraathaneler, PTT, bankamatik, kasap, fırın ve küçük bir park... Cadde burada genişliyordu, araçlar sağlı sollu park etmişlerdi. Suziki'ye uygun bir park yeri bulup yanaştı. Frene basıp durdu, açık olan sol camı kapattı, vitesi P'ye getirdi, el frenini çekti, kontağı kapatıp araçtan indi.

Parkın kapısının hemen yanında duran, sarkık kulaklı, koca başlı, iri bir köpek hiç de dostça olmayan bir bakış attı ona doğru. Üzerine yürüdü, köpek iki adım geri çekildiyse de kaçmaya niyeti yoktu. Köpeğe gülümsedi, “Merhaba, korkma benden sana bir zarar gelmez. İstersen dost-arkadaş bile olabiliriz.” dedi. Köpek anlamış gibi kuyruğunu sallayarak cevap verdi, yüzündeki düşmanca ifade de kaybolmuştu.

Parkın içindeki mekana doğru ilerledi, içeriye girdi. Küçük bir yerdi. Sadece iki masa ve yedi-sekiz sandalye vardı. Çay ocağından çıkan buhar camda pus yaratmıştı. Ondan başka kimse yoktu içeride, az sonra mekana bakan on altılı yaşlarda bir genç gelip bir isteği olup olmadığını sorunca:

-Bir çay alayım, varsa bir de karışık tost istiyorum.

-Abi bizde tost yok, ama istersen fırından simit, açma, poğça filan getirebilirim.

-O zaman, bir simit, bir açma aliver bizahmet, dedi. Genç tam istediklerini almaya gitmek için niyetlenmişti ki:

-Haa, bir de şu üçgen peynirlerden alır mısın? Dedi, ama genç hiç bir cevap vermeden dışarı çıktı. Onun için son istediğini anlayıp anlamadığı konusunda şüpheye düştü.

Genç birkaç dakika sonra istediklerini getirdiğinde üçgen peynirin de olduğunu gördü. Simidi, pohçayı, peyniri çayla birlikte yiyip bitirdi. Bir de orta şekerli kahve ısmarladı. Ocağcı genç kahveyi hazırlarken:
-Burada bir otel var mı? Diye sordu.

-Yok amca.

-Pansiyon filan?

-O da yok.

-Geceyi burada geçirmeyi düşünmüştüm de...

Kahve geldi, yanına bir de maden suyu aldı. Havanın kararmasına daha birkaç saat olmasına rağmen, geceyi geçirebileceği bir yer bulması gerekiyordu. Ayağa kalkıp hesabı ödedi, hızlı adımlarla dışarı çıktı. Parkın bahçesindeki bankların birkaçında oturanlar vardı, hepsi erkekti; ona bakıyorlardı, yabancı olduğunu anladıkları için bakışları meraklıydı.

Parktan çıkar çıkarmaz aynı köpekle karşılaştı, onu beklemişti... Bu sefer kuyruk sallamakla kalmadı, kafasını ayaklarına sürttü, peşine takıldı. Suziki'nin yanına geldiğinde köpeğin hâlâ peşinde olduğunu gördü. Ona bir şeyler ikram etmek istedi, etrafa bakındı, yolun karşısında bir market vardı. Arabaya binmekten vazgeçip marketin olduğu tarafa geçti. Yağmur damlaları düşmeye başladığını fark etti, gökyüzüne baktı; yağmur yağacağı pek benzemiyordu. Bunlar geçen bir buluttan düşen birkaç damlacık olmalıydı. Markete girdi bir paket sosis ve bir paket de salam aldı. Köpek arabanın yanından hiç ayrılmamıştı, yiyecekleri birkaç dakikanın içinde yiyip bitirdi. Karnı doyunca daha da sevimli olmuştu, kıpır kıpır hareket ediyor, başını sallıyor, kuyruğunu oynatıyordu. Belki de dans ediyordu.

Köpeğin kafasını birkaç kere okşayıp arabasına bindi. Hareket etti, dikiz aynasında, arabanın arkasından bakan köpeği gördü...

Burada kalacak bir yer bulamadığına göre başka bir yere gitmeliydi. Suziki'yi biraz hızlandırdı, az sonra kasabanın dışına çıktı. Mezarlığa gelince sağ taraftaki yan yolda durdu, arabadan inip etrafı seyretti. Sol tarafta harika bir manzara vardı. Burası tepeydi ve aşağıya doğru ağaçlarla kaplıydı, ağaçların bittiği yerde hemen bir koy vardı, koyda iki motor ve masmavi denize dalıp çıkan kuşlar.

Sağ taraftaki mezarlığın içine girdi. Küçüktü, birkaç yapılı mezar vardı sadece, diğerlerinin çoğunun üzerindeki toprak dağılmıştı. Etrafı bir metre yüksekliğinde duvarla çevrili mezarlığın içi ağaç doluydu, yerler de otlarla kaplıydı. Yola göre arka tarafta kalan duvarın yanındaki tepede çokça ağaç ve biraz ileride de kayalık görünüyordu.

Burayı daha yakından görmek istiyordu ama kararsızdı. Yukarı mı çıkmalıydı, aşağıya mı inmeliydi?

Kararını deniz tarafına gitmeden yana verdi. Bayırdan aşağıya inmeye başladı, epeyce gitti ve durdu; bayır devam ediyordu. Durdu, çünkü bu inişin bir de çıkışı vardı. Geriye dönüp bayırı tırmandı söylene söylene. Kime mi? Kendine. Arabanın yanına geldiğinde alnından ter akıyordu.

Onca badire atlatıp bugünlere gelen bir kişi, ufak tefek birkaç sorun karşısında pes etmezdi. Biraz bayır tırmanmanın büyütülecek bir yanı yoktu. Mezarlığın arkasında yükselen kayaları da yakından görmek istiyordu. Yorgun olsa da görmeye gidecekti. Gitti, tırmandı, gene nefes nefese kaldı. Çalı çırpının önünü kapattığı ancak bir insanın girebileceği büyüklükte bir kovuk dikkatini çekti. Ayı filan gibi bir hayvanın yuvası olabilir miydi? Olamazdı, çalı çırpı insan tarafından konulmuş gibiydi. Yaklaştı, çalı çırpıyı kenara çekti, içeri girdi. Aydınlıktan karanlığa geçince gözleri hiçbir şey göremez oldu. Zifiri karanlık onu biraz

da korkuttu. Dışarı mı çıksam diye düşündüyse de kendine cesaret verip orada kaldı. Cebinden çakmağı çıkarıp yaktı, ortalık biraz aydınlandı. Burası birkaç metre büyüklüğünde tavanı yüksek bir mağaraydı. Ayağının altında hışırdayan sese doğru çakmağın ışığını tuttu; yaprak ve gazete parçalarıymış. Çakmağın ışığını sağa sola doğru gezdirdi, az ileride büyükçe bir cisim gördü, yaklaştı; yatağa benziyordu. Yastık yoksa da buruş buruş bir battaniye vardı. Bunun yanbaşıda da büyükçe bir taşın üzerinde yarısı yanmış bir mum ile yanmamış iki mum gördü. Çakmağın ateşini yarısı yanık mumun üzerine tutup yaktı, ortalık daha da aydınlandı. İyice ısınan çakmağı söndürüp yanan mumu eline alıp etrafı incelemeye başladı. İçeride yataktan başka bir şey göremiyordu; biri burayı kullanıyor, hatta yatıyordu belki de ama ne yastık ne de yorgan vardı. Başka bir şey olmadığını düşünmekle yanıldığını anlayacaktı az sonra. Çünkü işte yatağın başucunda bir defter duruyordu. Aldı, muma yaklaştırdı, orta kalınlıktaydı ve ilk sayfasının üzerinde büyük harflerle yazılmış başlığı gördü, okudu: BİR ÖLÜNÜN GÜNLÜĞÜ

Defterde başka yazı var mı diye sayfaları karıştırdı, vardı.

Mağaradan dışarı çıktı, arabanın yanına gelip kapısını açtı, içine girip yazıları daha iyi görebilmek için başının üzerindeki lambayı açtı ve günlüğü okumaya başladı.

● ● ●

BİR ÖLÜNÜN GÜNLÜĞÜ

Şubat 29

Bugün öldüm. Zamanlama harika; sevenlerim -tabii varsa- dört yılda bir hatırlayacaklar benim ölüm yıldönümümü. Öleceğimi biliyordum dersem bunu övünmek için söyledim zannedilmesin. Bir tek ben değil, her insan bir gün öleceğini, bundan kaçış olmadığını bilir zaten. Öleceğini bilmek de yetmez; ölmeyi de bilmeli. Ölmeyi bilmeyen bir insanın ölümle arası nasıl iyi olabilir ki?

Günler birbirinin kopyası çoğunlukla. Bir gün diğer günün -ufak tefek farklar hariç- aynı olunca yaşam da sıkıcı, çekilmez bir tiyatroya benziyor. Oyuncular aynı, dekor aynı... Gel de ölme!

Akıllara gelen soruya cevap vermeden hemencecik konuya geçtim, kusura bakılmasın. Nedir akıllara gelen soru? Bir ölü günlük yazabilir mi? Yazamaz. "Öyleyse bu neyin nesi?" deyip sinirlenmeyin. Bakın izah edeyim:

Ben bir ölü olarak, sizin gibi dirilerle direkt bir ilişki kuramam; ancak bu -birçok kişinin duyduğunu sandığım- medyumlar aracılığıyla gerçekleştirilebiliyor. Ölüler alemine sesini duyurmak isteyen çoktur, aynı şekilde o alemdeki sesleri duymak isteyen de çoktur. İşte bu, medyumlar vasıtasıyla sağlanıyor.

Medyum, insanlarla ruhlar arasında iletişim kurarak aracılık yapar; ruh ötesi deneyler gerçekleştirerek ölülerle canlılar arasındaki iletişimi sağlar. Medyum, irtibat kurduğu ruhlardan aldığı tesirleri dünyaya yansıtır. Tabii bunu yapabilmesi yani bilgileri aktarabilmesi için öncelikle transa geçmesi gerekir.

Benim burada anlatacağım Reenkarnasyon (bir bedende yeniden doğma) değil; bu daha sonra belki gerçekleşir, belki de gerçekleşmez; çünkü her ölen bir başka bedende tekrar doğmuyor, belki de doğamıyor. Yeniden bedenlenmenin şartı nedir, orasını ben bilmiyorum.

Mart-1

Bu dünyada, yani ölüler aleminde "zaman" mefhumu yok, ama ben gene de günlüğe tarihler koydum ve koyacağım. Bu tarihler medyumun transa geçmesiyle ilgili. Çünkü medyum, mesajların hepsini bir kerede alamıyor; bu bazen günlerce, bazen haftalarca sürüyor, hatta aylarca süreni de var. Medyumun

yaptığı iş oldukça yorucu, trans halindeyken aşırı enerji tüketiyor. Trans hali sona erince uzun bir süre dinlenip kaybettiği enerjiyi yeniden kazanması gerekiyor. Medyum, trans halinde iken söylediklerinden tek kelimesini bile sonradan hatırlayamıyor.

Bu alemde, dünyada varolan her şey aynen var. Fark şurada: Burada varolanların dünyadaki nesnelere gibi bir maddi, nesnel varlığı yok. Hepsi görüntüden ibaret.

Birçok insan en başta buradaki cennet ve cehennemi merak eder. Gerçekten cennet, cehennem, azrail, cehennemin bekçisi eli topuzlu zebaniler, ışıklar içinde tanrı ile insan arasında aracılık yapan nurdan yaratılmış melekler, kötü, düzenci, insanları aldatan, onları doğru yoldan çıkaran günah işlemeye teşvik eden, tanrıyı unutturmaya çalışan iblis yani şeytan, sırat köprüsü, huri var mı yok mu? Evet, hepsi var. Öldüğümde önce sorgu meleğinin karşısına çıktım. Sorgu meleği bana işlediğim günahları sordu. Hangi birini anlatacaktım? O kadar çoktu ki! Ben de melekler nasıl olsa günah ve sevaplarla ilgili kayıt tutuyorlarmış, oradan bakılmasını söyledim. Melek benim bu küstahça isteğime hiç kızmadı. “Günahlar ödendikten sonra, her ruh cennete gider, onun için öncelikle mevtanın günahlarını görmemiz gerekir.” Dedi.

Ben de onun iyiliğini biraz daha istismar ettim ve hem cehennemi hem de cenneti görmek istediğimi söyledim. Kabul etti. Beni iki kapının yanına götürdü; biri cehenneme diğeri cennete açılırmış. Önce cehenneme açılan kapıdan içeri girdim. İçerisi aydınlıktı ama ne kadar arasam da aydınlığı sağlayan dünyadaki gibi ne bir güneş ne de bir lamba gördüm. Daha da ilginç içeride benden başka insan ruhu da yoktu ama zebaniler vardı ve çok ürkütücüler. Üzerinden dumanlar çıkan yan yana dizili yanardağ kraterine benzeyen günahkarların cezalarını çektikleri azap yerlerini de gördüm. Cehennemde fazla durmadan çıkıp cennetin kapısından içeri girdim.

● ● ●

Devam edecek...